

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2023r.

sprawy **P.L.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia czynu z art. 225§2 k.k.

z powodu kasacji prokuratora wniesionej na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 10 listopada 2022r., sygn. akt VII Ka 676/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 15 czerwca 2022r., sygn. akt II K 353/20

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wniesiona kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

W zarzucie kasacyjnym wskazano na rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 433§1 k.p.k., art. 457§3 k.p.k. i art. 424§1 k.p.k. oraz art. 392§1 k.p.k., polegające na niewłaściwym rozpoznaniu środka odwoławczego prokuratora i tym samym dokonaniu przez Sąd Odwoławczy nienależytego rozpoznania sprawy w postaci dowolnej i sprzecznej z zebrany materiałem dowodowym oceny, sprowadzającej się do jednostronnego, dowolnego, zakwestionowania sprawstwa oskarżonej odnośnie zarzucanego jej czynu, z wyciągnięciem błędnych wniosków z dowodów

w postaci oświadczeń inspektorów pracy, którzy skutecznie wobec oskarżonej wyartykułowali żądanie przedłożenia dokumentów oraz błędnych wniosków wynikających z treści zwolnień lekarskich - L4, co do niezdolności oskarżonej do pracy, a także, na mylnym uznaniu, że dowód z zeznań świadka G.D. nie ma charakteru niezbędnego i istotnego, uzasadniającego wezwanie świadka na rozprawę, celem jego bezpośredniego przesłuchania, co skutkowało niezasadnym utrzymaniem w mocy wyroku Sądu I instancji, uniewinniającego oskarżoną od sprawstwa zarzucanego jej czynu z art. 225§2 k.k.

Zarzut ten jest nie tylko w realiach niniejszej sprawy niezasadny, ale także został nieprawidłowo sformułowany.

Zacząć należy od wskazania, że naruszenie art. 7 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym podnoszone może być tylko wówczas, gdy sąd II instancji czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca – orzeczenie Sądu Okręgowego ograniczyło się do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji.

Idąc dalej, art. 424 k.p.k. określa wymogi jakie powinno spełniać uzasadnienie wyroku sporządzone przez sąd I instancji, nie zaś wymogi uzasadnienia orzeczenia kończącego, wydanego przez sąd odwoławczy – tu zastosowanie ma art. 457§3 k.p.k., który, *nota bene*, został w treści zarzutu również przywołany.

Zauważenia wymaga także i to, że kasacja, choć wskazuje się w niej na naruszenie prawa procesowego, w istocie odnosi się do ustaleń faktycznych. Do wniosku takiego prowadzi nie tylko treść samego zarzutu i uzasadnienia wniesionego środka, ale także postawiony uprzednio zarzut apelacyjny, który, choć odnosił się do tej samej problematyki, wprost dotyczył błędu w ustaleniach faktycznych.

Przypomnieć zatem w tym miejscu trzeba, że kwestionowanie ustaleń faktycznych jest w postępowaniu kasacyjnym nieodpuszczalne.

Wobec powyższego, należy jedynie stwierdzić, że lektura motywów pisemnych orzeczenia Sądu Okręgowego i ich analiza przez pryzmat zarzutów apelacji prokuratora prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza została przeprowadzona w sposób prawidłowy, a Sąd II instancji nie dopuścił się

uchybień ani z art. 433§2 k.p.k. ani art. 457§3 k.p.k. Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów złożonego środka odwoławczego, uczynił to w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania i w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd w sposób rzeczowy i przekonujący rozpoznał zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 392§1 k.p.k.

Na stronie 5 motywów pisemnych podniósł on, że dowód z zeznań świadka G.D. został przeprowadzony przez Sąd I instancji i wskazał powody, dla których podzielił zapatrywania Sądu Rejonowego w kwestii oceny wagi tego dowodu i związanym z nią brakiem potrzeby bezpośredniego przesłuchania tego świadka. Sąd zwrócił ponadto uwagę na to, że prokurator nie był obecny na rozprawie, na której dopuszczono dowód z tych zeznań, a także, że nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji tego świadka z P.L.

Argumentacja prokuratora zawarta w treści kasacji nie podważa trafności rozważań Sądu Okręgowego. Kwestionując ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i zaakceptowane przez Sąd Odwoławczy, skarżący koncentruje się na przyczynach nieobecności P.L. w okresie po rozpoczęciu kontroli, nie dostrzegając podnoszonych przez Sądy obu instancji okoliczności dotyczących przebiegu kontroli i zachowania P.L. w jej trakcie, takich jak choćby to, że na czas swojej nieobecności umocowała do określonych działań A.B., że nie unikała kontaktu z inspektorami PiP, jak też tego, że postępowanie dowodowe potwierdziło jej twierdzenie, iż żądana dokumentacja w istocie nie znajdowała się w siedzibie spółki. Okoliczności te niewątpliwie miały wpływ na dokonane w sprawie oceny i ustalenia odnośnie sprawstwa P.L.

Podsumowując uznać należy, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybień o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

(ZK)

[ms]

